

SPERANȚA

REVISTĂ A CREȘTINILOR ROMÂNI DIN AUSTRALIA

D
E
C
E
M
B
R
I
E

2
0
1
5

URĂM TUTUROR CITITORILOR UN CRĂCIUN BINECUVÂNTAT

CU DUMNEZEU, CU OAMENII LUI DUMNEZEU, PENTRU OAMENI

ANUL 2 DE
APARIȚIE

NUMĂRUL 20

REVISTA SPERANȚA ESTE EDITATĂ DE BISERICILE BAPTISTE DIN AUSTRALIA

Colegiul de Consilieri spirituali format din păstori:

Cornel Ghiță – Biserica Maranata

Daniel P. Nicolici – Biserica Speranța

Dorel Brândaș – Biserica Harul

Daniel Cârpean – Biserica Harul

Gelu Bondor – Biserica Adelaide

Ioan Bușan – Biserica Perth

Marin Cucuian – Biserica Maranata

Teofil Ciortuz – Prima Biserică Baptistă Română

Pentru detalii, corespondenții:

Nelu Albu, Bis. Harul – 0449 590 887

Iacob Cerbu, Prima Bis. Bapt. Melbourne – 0425 295 401, email: iacob1939@gmail.com

Viorel Sabou – 08 83878393; Mircea Ilaș, Bis. Bapt. Adelaide – 0414749179, email: enjoy_d_t@yahoo.com

Andrei Marcu, Bis. Speranța – 0405210697

Adrian Buzgău, Biserica Maranata – 0433766376, email: adrianbuzgau@gmail.com

Echipa editorială:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă, Aneta Oprănescu, George Oprănescu.

Email: sperantaaus@gmail.com

Consultant tehnic, Expediere Email și Facebook: Adrian Buzgău – email: adrianbuzgau@gmail.com

Costul unui abonament pe un an este de \$40.00

Commonwealth Bank. Hope Brochure/Speranta BSB: 063610 Acc: 10624398

Adresa Redacției: Editor, 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Victoria; Telefon: 0423659724

Email: sperantaaus@gmail.com

Echipa editorială și colegiul păstorilor consilieri spirituali își rezervă dreptul de ajustare a textelor și materialului pentru exprimarea corectă din punct de vedere gramatical și pentru respectarea Bibliei.

CRĂCIUNUL, SĂRBĂTOAREA LUMINILOR

Ioan Ciobotă

Crăciunul este una dintre cele mai frumoase perioade ale anului. Este timpul marilor opriri din goana aceasta a vieții. Pentru cei care au familii este sărbătoarea familiei, pentru cei singuri durerea este parcă și mai mare de Crăciun. La Crăciun nu este vorba despre un brad, despre lumini, despre cadouri, reclame sau Moș Crăciun, ci este vorba despre Domnul Isus Cristos ca trimis din Cer cu o misiune foarte importantă. Despre Dumnezeu, care a luat chip de om și a trăit pe pământ, printre oameni.

Fiecare din noi ne naștem ca apoi să murim, după un timp. Crăciunul, Sărbătoarea Luminii, vorbește de asemenea despre una din cele mai mari minuni ale lumii: nașterea Domnului Isus Cristos, umbră de scopul clar al acestei nașteri – moartea în locul altuia.

De prea multe ori Sărbătoritul, Isus Cristos, este lăsat afară, la ușă, în frig, în zăpadă... Fiecare din noi căutăm sărbătoarea, ne dorim sărbătoarea în viața noastră, dar adevărate fericire este să dăm Sărbătoare celor din jurul nostru.

Fie ca Nașterea Domnului să vă lumineze sufletele și casa, să aveți parte de sănătate, belșug și fericire!

„E aproape sărbătoarea de Crăciun?”

Richard Wurmbrand

În orice adunare, între citire și predica sunt cuvinte importante pe care predicatorul le spune: „Iubiți frați și surori”. Important este și tonul cu care le spui, ei bine, vă pot spune, iubiți frați, iubite surori și dragi copilași, nu știți cât de mult sunteți iubiți. Eu lucrez într-o misiune care mă trimite în lume. Să vedeți copii negrii din Africa, negrii de tot, cum se roagă ei cu un suflet alb, imaculat, pentru România, pentru sfinții din România. Așa că vă pot spune că sunteți tare iubiți, și oameni din multe neamuri se roagă acum pentru voi. Vă aduc din partea lor un salut de dragoste, apoi am să vă spun o povestire:

Odată, mai multe animale au vorbit între ele despre cauza răului în lume. Corbul a zis: „Eu știu, totul este din cauza lipsei și a foamei. Când cineva este flămând, nu numai că ar mușca din pietre, dar ar sfâșia și un om, doar să mănânce ceva. Dacă nu ar fi foame ar fi pace și totul ar fi bine între oameni”. Porumbelul a zis: „Nu este așa, nenorocirea în lume este dragostea. Suferința proprie fiecare poate să o poarte ușor, dar când vezi că cei de lângă tine suferă, mai ales copiii tăi suferă, ți se sfâșie inima. Dacă n-ar fi iubirea asta, ai putea să suporti suferința ușor. Iubirea, de aici provine tot răul”. Cerbul a zis: „Tot necazul vine din cauza urii. Să vezi la noi, cerbii, cum se luptă, își distrug coarnele, ba mor luptându-se unul cu altul. Dacă n-ar fi ura, ar fi bine!”

Iepurele a spus: „Răul provine din frică. Mie mi se frânge inima când văd pe oameni că au așa niște puști mari, nu știu ce au cu mine. În toată viața lui de iepure numai o dată i se întâmplă să fie împușcat, însă toată viața lui el se teme că va fi împușcat. Toată viața, nu putem avea și noi o plăcere pentru că ne gândim că o dată cineva o să ne împuște. Fiecare animal își dădea altă părere. Și era între ei un înțelept care cunoștea limba animalelor și le-a spus: „Unul a spus că e rău din cauză că Eu sunt flămând, altul că Eu iubesc, altul că Eu urăsc, altul că Eu mă tem; vedeți, în toate este vorba despre Eu. Dacă n-ar fi Eu! acesta, toate cauzele răului ar dispărea”

Mântuitorul a spus: „Cine vrea să vină după Mine...” ce să facă? Să se lepede de Eu! Cât Eu a fost în Maica Domnului în seara când L-a născut pe Domnul Isus? A stat ea să-și facă socoteli pentru sine? Cum să-i meargă bine Eului? Uitase că și Eu există. Totul era Bebelușul divin pe care trebuia să-L îngrijească, să-L hrănească, să-L păzească, fiindcă Irod a vrut să-L omoare. Numai un singur gând: El, nu eu. În limba ebraică conjugarea verbelor se face așa:

prima persoană este El, a doua persoană este Tu, a treia persoană este Eu.

În seara Crăciunului, Maica Domnului nu avea acest Eu. Niște înțelepți din răsărit, care aveau și ei acolo treburi, casele lor și atâtea lucruri frumoase au uitat de Eu și s-au luat după stea. Și păstorii, și ei aveau interese cu turma lor, ei trăiau de pe urma turmei, cașul și laptele și brânza și toate acestea... Ei au uitat interesele lor, numai Mântuitorul conta în sufletele lor.

Dacă este un Crăciun, să fie unul cu lepădare de sine. Crăciunul e numai un simplu cuvânt? E numai palavrageală sau e un lucru real?

Să vă spun o întâmplare: Un om căra în spate un pom de crăciun. Îl oprește un necunoscut și-i spune:

„Domnule, nu vă supărați, e aproape sărbătoarea de Crăciun?” Celălalt răspunde: „Sigur că da, nu mă vedeți cu pomul în brațe?”

„Da, cu asta vă văd, dar e aproape sărbătoarea de Crăciun?”

„Sigur că da, uitați-vă la vitrinele magazinelor, ce lumini sunt, cadourile sunt pregătite...”

„Asta am văzut, dar este aproape sărbătoarea de Crăciun?”

„Sigur că este aproape, mergeți la fiecare Biserică, veți vedea anunțate programe, muzică și scenete, predici și tot felul de lucruri...”

„Da, astea toate le-am văzut, dar este aproape sărbătoarea de Crăciun?”

„Dar ce vreți să întrebați cu lucrul acesta?”

„Crăciun înseamnă că se naște Isus. Se naște Isus în inima dumneavoastră acum?” Țăluia i-a căzut pomul de crăciun din spinare și nu a mai văzut pe cel ce i-a pus întrebarea.

Poate să existe Crăciun numai în vorbe, numai în palavre, dar trebuie să fie un Crăciun „Davar” (realitate).

Să ne ajute Dumnezeu să nu treacă acest Crăciun cum au trecut altele, ci să fie o realitate. S-a întâmplat ceva în ziua aceea la Betleem, timpul s-a împărțit în două – până la Cristos și după Cristos.

S-ar putea ca timpul acesta să împartă biografia vieții noastre în două: Până acum a fost într-

un fel, de acum încolo va fi alt fel.

S-a născut Isus în inimile noastre? Pentru că toate încep de aici, din inimile noastre. Dorești un asemenea Crăciun? Ce rol joacă acest Isus în inima ta? De ce să-L sărbătorești? Ți este dor după El? Poți spune ca psalmistul:

„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!”

COLINDĂ DE CRĂCIUN Mihăiță Ana din Giurgiu

A venit Crăciunul iară
Și e forfotă în țară...
Mulți își fac cumpărături:
Carne, oua, murături...

Oamenii sunt prinși cu treburi,
Sunt băgați cu nasu-n oale,
Au tot felul de-obiceiuri...
Taie porci și fac sarmale,
Umblă-n jos și umblă-n sus:
„A venit Crăciunul, oameni!
S-a născut Domnul Isus!”
Este mare bucurie...
De aceea fac piftie,
Prăjituri și-alte merinde
Și merg pe-alții să-i colinde...

De Crăciun se taie porcul...
Așa cum scrisese mai sus,
Nu știu care este rostul...
Ce-are porcul... cu Isus??? !!!

Dragi creștini de pretutindeni,
Noi să ne unim în rugă,
Să punem răul pe fugă!
Să-nălțăm o rugăciune,
Să vină vremuri mai bune...

Vremuri bune, de trezire,
Vremuri de descoperire...

Vremuri de mânie sfântă,
Împotriva nepăsării,
Vremuri de mânie sfântă,
Împotriva delăsării...

În Biserici să coboare
Duhul Sfânt, cu cercetare!
Cercetare în rărunchi
Si cădere pe genunchi...

Recunoașteri de păcate,
Cu profundă pocăință
Și de rele, toate, toate,
Cu adâncă umilință!

Și iubirea noastră toată
Lui să-I fie acordată...
Iar în anul care vine,
Să-L slujim pe El, mai bine!

Cu smerenie vădită
Și cu râvnă înnoită,
Cu iubire înfocată,
Dându-I inima, Lui, toata!

De Crăciun să ne-amintim,
Pe Domnul să Îl slăvim
Și să spunem tuturor,
C-avem un Mântuitor.

La toți să mărturisim,
Pe Domnul cât Îl iubim.
Să le explicăm, anume,
De ce a venit în lume.
Cum ne-a a fost dat, El, de sus,
Scumpul nostru, Domn Isus.

Darul respins de omenire

A sosit luna cadourilor, un timp de vis, exaltare, bucurie lăuntrică. Parcă totul a prins viață în jurul nostru. Trebuie să recunoaștem, tuturor ne place spiritul Crăciunului: brazieri împodobiți cu multă creativitate, lumini colorate, zăpadă, reuniuni cu familia, colinde, cadouri. Sună de-a dreptul încântător! Indiferent de religia pe care o avem, Crăciunul este etichetat drept sărbătoarea bucuriei, a speranței, simbolizată de actul dăruirii. Este nemaipomenit de frumos să primim cadouri de la cei apropiați nouă, avem o satisfacție interioară care de multe ori nu se poate explica. E vorba despre un lucru pe care îl primim, deși nu merităm. Rar întâlnim oameni care să refuze un dar făcut cu multă dragoste.

Orice dar are o anumită importanță și este primit, dar **Cel mai mare dar al universului** încă continuă să fie respins. O! Câtă nesăbuiț! Care e problema darului?

Să fie oare vorba despre ambalajul urât al cadoului? E teama că lumea nu va reuși să intre în posesia sa din cauză că un doritor mai ager ar putea pune mâna pe dar?

Oare teama că darul e prea fragil, iar o mică neîndemânare ar aduce dezamăgire? Totuși, cadoul e așezat ordonat undeva la o parte, pentru a nu sta în calea nimănui. Și cât e de straniu! Nimeni nu vrea să se atingă de el.

În schimb, în jur se află alte surprize, care, în mod bizar, atrag privitorii. Da, ai înțeles bine! Pe un cadou scrie „pofta firii pământeste”, pe un altul e inscripționat „pofta ochilor”, iar pe altul stă marcat „lăudăroșia vieții”. Și oamenii aleargă spre ele. Și... stai! În loc să dispară cadoul ce e ridicat de o mână curioasă, el se înmulțește. De parcă nimeni n-ar fi pus mâna vreodată pe el! Trecătorii continuă să se înghesuiască: privesc, iau ceea ce vor pentru viețile lor, apoi își continuă drumul.

Dar de fundița straniului cadou e atașat un bilețel: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Doar câțiva ochi sfioși se apropie cu teamă de el, îl analizează din toate părțile, iar un om îndrăzneț are în final puterea să îl ridice. Deschide cu tremur darul, ochii i se izbesc de nespusele comori ce se găsesc în el. Atunci iute aleargă la cei dragi și le împărtășește bucuria. Și din nou, darul luat din acel colț stingher, reapare în mod

miraculos. Doar așteaptă să fie luat de cineva și prețuit. Însă oamenii tot nu vor să audă de așa ceva. Nu-i așa că întâmplarea ilustrată mai sus se aseamănă cu vremea lui Noe? Oamenii fuseseră chemați la pocăință, dar credeau că sunt basme închipuite de omul lui Dumnezeu. S-a văzut clar finalul tuturor celor care nu au vrut să primească salvarea. În această istorioară, darul este însuși Isus Cristos. Foarte puțini îl doresc în viețile lor, alții sunt atrași de comorile acestei lumi, dar vor da socoteală de trăirea lor. Isus este Calea, Adevărul și Viața.

Drag cititor, nu da cu piciorul în mărețul dar ce ni s-a oferit! El este Cel care îți poate da adevărata fericire. Harul (darul nemeritat) nu trebuie să ne facă să vedem imposibilul șansei primite, ci, din contră, să îl dorim tocmai pentru că noi nu mai trebuie să facem nimic. Deja s-a plătit totul. Noi trebuie doar să-l acceptăm pe Isus în inimi.

Totalschimbato.ro

Crăciunul este ziua de naștere a dragostei

Hellen Keller devenise oarbă și surdă când avea abia 19 luni. Ea a învățat și experimentat lumea prin atingerea obiectelor. Când Hellen era mică, și-a întrebat învățătoarea: „Doamna învățătoare, care este semnificația dragostei?” Învățătoarea era în dilemă. Cum poate ea să-i explice lui Hellen semnificația cuvântul „dragoste”?

Au trecut zile și luni. Era sezonul Crăciunului. Profesoara i-a spus lui Hellen despre semnificația sărbătorii Crăciunului. Într-o zi, toți copiii, inclusiv Hellen, erau pregătiți să primească daruri. Hellen a primit două mari daruri.

Dintr-o dată, a observat că o copila din apropierea sa a început să plângă. Ea primise doar un mic cadou. Hellen pricepu motivul plânsului ei și îi oferii unul dintre daruri copilei din dreapta sa. Când învățătoarea observă asta, scrisse pe mâna lui Hellen „aceasta este dragostea”. Da, Hellen a prins ideea. Dragostea poate fi explicată. Este dăruirea. Crăciunul este o sărbătoare a dăruirii.

Hellen a scris în jurnalul său cu aceste cuvinte: „Crăciunul este ziua de naștere a dragostei”.

Totalschimbato.ro

POMUL DE CRĂCIUN

George Coșbuc

Tu n-ai văzut pădurea, copile drag al meu -
Pădurea iarna doarme, c-așa vrea Dumnezeu.

Și numai câte-un viscol o bate uneori,
Și plânge-atunci cu hohot, cuprinsă de fiori.

Și tace-apoi și-adoarme, când viscoalele pier,
În noaptea asta însă , vin îngerii din cer.

Și zboară-ncet de-a lungul pădurilor de brad
Și cântă-ncet; și mere și flori din sân le cad.

Iar florile s-anină de ramuri până jos
Și-i cântec și lumină și-așa e de frumos!

Iar brazii se deșteaptă, se miră asta ce-i,
Se bucură și cântă ca îngerii și ei.

Tu n-ai văzut pădurea, copile drag al meu,
Dar uite ce-ți trimise dintr-însa Dumnezeu.

Un înger rupse-o creangă din brazii cu făclii,
Așa cum a găsit-o, cu flori și jucării.

Departe într-un staul e-n fașe-acum Isus,
Și îngerii, o, câte și câte l-au adus.

Dar El e bun și-mparte la toți câți îl iubesc,
Tu vino, și te-nchină, zi: „Doamne-Ți mulțumesc!”.

În noaptea sfântă de Crăciun

Anonim

În noaptea sfântă de Crăciun,
pe drumul nins de lună,
trei magi călări, cu suflet bun,
aleargă împreună.

De unde vin, cum se numesc,
ce doruri îi frământă?
Spre iesle ei călătoresc
și cerurile cântă.

Și cântă inimile lor,
aprinsă-i bucuria,
că S-a născut Mântuitor,
azi S-a născut Mesia.

Veniți, și noi să-L laudăm
pe Domnul, cu iubire,
ca și noi să ne bucurăm
de marea-l mântuire!

Mărturisindu-l vina grea,
la El aflăm iertare
și vom vedea o nouă stea
pe cer cum ne răsare...

Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.

De la iesle pân la Cruce

De la iesle pân la Cruce,
cât amar, cât suflet frânt,
ce alean, ce milă dulce,
de-a putut din Cer aduce
pe pământ!

De la staul la Golgota,
jalea cum să Ți-o cuprind?
Trist privea spre Cruce, bolta,
munții grei porneau revolta,
clocotind!

De pe fân și pân la cuie
numai răni și vânătăi,
ce cuvinte pot să spuie
cum plângeai pe-o cărăruie,
pentru-ai Tăi!

Din Egipt în Ghetsimani
numai drum și privegheri,
Te pândeau mereu dușmanii
până n-au mai fost Betanii,
nicăieri!

De la iesle pân la mine
câte lacrimi, câți martiri!
Unde voi găsi suspine
Doamne, să-Ți aduc depline
mulțumiri...?

Bine-ai venit Isuse!

Bine-ai venit Isuse!
Pe-al nostru vechi pământ,
Te salutăm cu toții,
Din noaptea de mormânt.

Bine-ai venit Isuse!
Ce mult te-am așteptat,
Ne închinăm doar Ție,
Sfânt Fiu de Împărat!

Bine-ai venit Isuse!
Ți-urează și păstorii
Lăsând o clipă turma,
S-anunțe muritorii.

Bine-ai venit Isuse!
Șoptește-ncet Maria,
Ești unica speranță,
Cel așteptat: Mesia!

Bine-ai venit Isuse!
Cu toții Te-adorăm,
Cu magii de departe
Ființa Ți-o predăm.

Bine-ai venit Isuse,
Rege dumnezeiesc,
Din ieslea cea săracă
Cu drag eu Te primesc!

Păstor Natanael Costea

Dumnezeu a zis: „Cu adevărat, nevasta ta, Sara, îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el. (Geneza 17:19)

Aș vrea să vă vorbesc despre Isaac. Isac a fost o promisiune a lui Dumnezeu către Avraam. Avraam a primit o promisiune în copiii pe care i-a primit, dar deasemenea a avut promisiunea că toate neamurile vor fi binecuvântate în sămânța lui. Legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam, l-a întărit cu promisiunea făcută fiului său Isaac. Dumnezeu a zis: Acest legământ veșnic îl fac și cu fiul tău și cu toate generațiile care îl urmează.

Mă rog ca acest Legământ pe care Dumnezeu l-a făcut cu mine, binecuvântările Lui, vor continua cu fiul nostru care se va naște în curând și care poartă numele de Isaac, și vor continua în următoarele generații. Deasemenea, mă rog pentru voi toți ca Dumnezeu să vă binecuvânteze, să vă binecuvânteze copiii și toate generațiile ce vor urma.

Tuturor celor care citiți acest mesaj vă doresc un Crăciun binecuvântat și un An nou fericit.

Misiunea Speranța în Uganda

Pentru a simți cu oamenii și a-i ajuta, trebuie să fii aproape de ei, să trăiești în mijlocul lor și să cauți să le identifici nevoile. În acest sens, Misiunea Speranța lucrează pentru a construi o bază de misiune în zona Rubuguri, în mijlocul tribului Batwa. Primul pas a fost făcut deja prin cumpărarea terenului.

Aflat în Uganda de o lună, misionarul Dani Mureșan a făcut demersurile necesare pentru ca acest teren să poată fi cumpărat de Misiunea Speranța.

Și pentru că echipa misiunii urma să ajungă în zonă, a adunat câțiva localnici la teren pentru a-l curăța și pregăti pentru vizita echipei. Localnicii au întârziat destul de mult față de ora stabilită... Motivul: nu știau cât e ora. De ce nu știau? ...Pentru că nu aveau ceasuri. Pentru a putea colabora mai ușor cu ei, Dani a înțeles că acești oameni au nevoie nu doar de ceasuri ci și de... educație și îndrumare.

Între timp pregătim terenul nu doar pentru o bază de misiune.. cât, mai ales, pentru evanghelizarea acestor suflete!

COZONAC DE CRĂCIUN

Mașina alunecă parcă pe furiș pe asfaltul încins. Cu un gând tainic, cu o speranță ca o pânză de păianjen, cu o dorință arzătoare de-a împărtăși Taina Mântuirii, și cu un cozonac, cald încă, în traistă, mă îndrept spre Kellerberrin Work Camp, 300 km la sud-vest de Perth.

Este Crăciunul. Am un cozonac cald... De dimineață, devreme, l-a frământat o soră din Biserică, Gabriela. Un cozonac pentru Nick... Oare-l merită el? Oare merită cineva? Aluat frământat cu rugăciuni și lacrimi pentru criminali; Doamne, femeile tale sfinte... Amintește-Ți de faptele lor sfinte când vor fi la necaz și izbăvește-le.

Sunt în căutare, caut un suflet rătăcit în împărăția diavolului și sunt decis să-l ajut să-și schimbe direcția și destinația. Este Nick, un prieten mai nou. Pe Nick mi l-a prezentat John Boboc la Wooroloo Prison. Cum m-a văzut, mi-a spus franc:

- Să știi că și eu sunt pocăit. Ehe... de multă vreme am fost botezat în ocean, la Freo. Sunt creștin get-beget!

L-am privit curios, mirat și totodată amuzat de situație. Eram în fața unui bărbat de 35 de ani, bine legat, blond, înalt, îmbrăcat în haine verzi de închisoare. Un „creștin” sadea, ce mai... Îi răspund sincer:

- Bine că ești creștin, frate, mă bucur când întâlnesc unul de ai noștri. Cât mai ai de stat pe aici?

- Nu prea mult, sub un an, dar cine știe...

- Ești de mult pe-aici?

- Din bucăți, când înăuntru, când afară, cam 12-13 ani.

Doamne Mare, mi s-a zbârlit pielea pe mine. Sunt ani nu glumă. Doamne Mare, copiii Tăi... Ai milă Doamne...

M-am pierdut în gânduri... Timpul zboară, kilometrii se rostogolesc unul după altul ca umbre cenușii pe asfalt și iată că am ajuns la Kellerberrin.

Nu este o închisoare, este o casă de țară foarte mare, cu verandă de jur împrejur. Câteva șoproane, câteva magazine, câțiva câini gălăgioși. Opresc, mă dau jos din mașină, nu bag în seamă câinii care se zburleau împrejurul meu. Mă prefac curajos dar ei, șireții, m-au mirosit că am inimă de iepure și au început să mârâie amenințător la mine. Dar iată, se arată un salvator. Un ofițer iese pe ușă. Este calm,

cam neglijent îmbrăcat în uniformă, nebărbierit de câteva zile. Alungă câinii și mă întrebă:

- Ce faci pe aici, sir? Pe cine cauți?

- Pe Nick Dimitrie. Am venit în vizită, din Perth.

- Caută-ți un scaun la umbră, ți-l trimit curând.

- Mulțumesc, domnule ofițer.

Imediat își face apariția Nick, bucuros de revedere. Ne strângem mâinile și stăm pe scaune, la masă, sub umbra pomilor. Mai apar doi prizonieri cu fețe prietenoase și se așează lângă noi. Nick face prezentările:

- El este Brother Con, creștin, John și Roger, spărgători de bănci.

Eu, ca un bun creștin cum am fost recomandat, îndrăznesc:

- Ne trebuie un cuțit să tăiem salamul! Nick se uită la Roger:

- Roger, mișcă-ți fundul ăla mare de pe scaun și adu un cuțit de la bucătărie pentru Brother Con. Și cu alte înjurături prietenești îl invită să se grăbească. Cuțitul vine – un iatagan lung de o jumate de metru, rotund la vârf, și când să tai salamul, taie dacă poți, Brother Con. Nu avea tăiș... Până la urmă ne descurcăm noi... cu ajutorul a o sută de înjurături plastice. Scot brânza, alte multe bunătăți și... hai să binecuvântează:

- Lord God, Doamne, ai milă de toți criminalii și de familiile lor, mântuiește-i pe ei, toți, și pe ofițeri, de asemenea. Mulțumim pentru salam și pâine și cozonaci, binecuvântează-le pe toate, în numele lui Isus Cristos, amin.

John îmi spune serios:

- Rugăciune ta a fost bună, Brother Con, numai partea cu ofițerii nu mi-a plăcut...

Am mâncat cu poftă din toate bunătățile pregătite de surorile din biserică. Când am ajuns la cozonac a fost o mare explozie de laude, împodobite cu un bogat omagiu de înjurături celebre la adresa cozonacului și celor ce l-au pregătit, și celui ce l-a adus, iar la urmă, toți au recunoscut că:

- Așa ceva n-am mai mâncat în toată viața mea mizerabilă, prin toate închisorile pe unde am călătorit, și nici nu cred că o să mai apuc să mănânc până voi muri.

Spre sfârșitul vizitei am rămas singur cu Nick. El mi-a spus cu seriozitate și îngrijorare în voce:

- Costică, chiar dacă apuc să scap acum de aici, nu este mare scofală. Am o *coadă* după mine, mai am un proces... Și cred că or să mă înfunde iar pe câțiva ani. Cel puțin aici am învățat să muncesc la câmp. Îmi place, nu am crezut că sunt bun de muncă. Aici am căpătat curaj, sunt și eu ca ceilalți oameni. Muncesc cu sapa și târnăcopul, cu mașinile, ofițerii mă lasă chiar să mă duc în sat, la cumpărături. Mănânc bine și dorm toată noaptea rupt de oboseală. Am început să mă rog din nou Domnului Isus. Știi tu ce mă rog?

- Ce te rogi, frățioare?

- Mă rog ca în pedeapsa următoare să-mi facă viața grea la pușcărie, boli, pericole mari, și așa să mă scârbesc și să nu mai ajung niciodată aici.

Să te rogi și tu la fel, poate Dumnezeu te aude pe tine mai bine.

- Hai să ne rugăm. Am simțit un duh de rugăciune peste noi și l-am spus Domnului:

- Doamne, omul ăsta a stat atâția ani la pușcărie; iată-l sătul de viața lui. Scapă-l de aici și nu-l mai lăsa să apuce pe calea cea rea. Scapă-l de pedeapsa judecării de apoi, și de judecata oamenilor. Amin.

- Amin, a fost de acord Nick. Crezi că aș putea să scap?

- La Dumnezeu totul este cu putință, Nick, crede numai și fii statornic în hotărârea ta de a-ți schimba viața. Domnul vede inima ta și ascultă. Domnul te iubește, Nick.

L-am lăsat în urmă și am demarat ușor pe șoseaua care ducea înapoi, spre Perth. Am prins viteză, mai repede, și mai repede, am cale lungă de mers – 300 de kilometri, trei ore, patru ore... Drum lung, drum greu... Drum cu folos... Oare...? Doamne, ajută necredinței mele... Azi este Crăciun, ziua înnoirii, ziua nașterii, a nașterii din nou...

Va urma. Din cartea „Păstorul trist”

Când Dumnezeu alege să nu-ți ia țepușul

Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat încă de mici este să ne rugăm atunci când avem probleme. Sunt situații în care Domnul alege să ne

scape de probleme și sunt situații când El alege să ne lase în probleme. A fost și cazul apostolului Pavel. El s-a rugat de trei ori ca Domnul să îi ia țepușul, însă răspunsul a fost: „Harul Meu îți este îndeajuns”. Întrebarea este: „Ce faci atunci când Dumnezeu alege să nu îți ia țepușul?”

Mai întâi admite că **Dumnezeu este în control.**

Țepușul este acolo pentru că așa a vrut sau a îngăduit Dumnezeu. Nu este o întâmplare și nu este „neșansă” țepușul pe care îl ai.

Un al doilea lucru important este **să privești la ceea ce îți este lăsat, și nu la ceea ce îți este luat prin acel țepuș.** Pavel nu avea sănătatea pe care și-o dorea, în

schimb a avut multe alte lucruri, precum înțelepciune, oameni care să îl ajute, experiențe deosebite cu Dumnezeu etc.

Un alt lucru care trebuie să fie știut este că **țepușele ne pregătesc pentru o relație specială cu**

Dumnezeu. Dumnezeu a îngăduit un țepuș în viața lui Pavel, pentru ca el să nu se umfle de mândrie. În schimb, Pavel mărturisește că a avut parte de o experiență specială, prin care Dumnezeu l-a înălțat până la al treilea cer. Se pare că în suferință ajungem să îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu și să ne alipim mai tare de El. Ori de câte ori Dumnezeu alege să nu îți ia țepușul, ar trebui să te întrebi: „Oare pentru ce mă pregătește Dumnezeu?”

Nu în ultimul rând, când Dumnezeu alege să nu ia țepușul, **trebuie să cauți putere în Harul lui**

Dumnezeu. De fapt, chiar dacă nu primește răspunsul dorit, Pavel primește un răspuns la rugăciune: „Harul Meu îți este îndeajuns.”

Dumnezeu are un Har special pentru cei care trec prin suferință și trebuie să credem că Harul Său este suficient ca să facem față încercărilor vieții.

MARANATA LA ADELAIDE

De ce porți tu povara

Maria Someșan

De ce porți tu povara atâtor îndoieli ?
Cuvântul Meu e veșnic și pe pământ și-n cer;
Eu pot să-ți dau credință chiar dacă tu ești slab,
Dar nu privi la tine copilul Meu cel drag.

Sora Suzana

De ce porți tu povara atâtor deznădejdi,
De ce-ți pierzi tu răbdarea când știi că eu veghez;
O spune-Mi mie totul și jos la crucea Mea,
Te chem să-ți lași povara, oricare ar fi ea?

O vino în lumină, odihna Mea-i deplină
Eu pot să-ți dau răbdare, Eu pot să te-ntăresc;
Eu pot să-ți dau vedere și să revărs putere
Iar tu cu bucurie ai să Mă proslăvești.

Maestrul Rădulescu

De ce cazi tu adesea învins de-ngrijorări,
Și temeri după temeri când treci prin încercări;
Când Eu sunt peste toate și totul e al Meu,
Când ești în a Mea mână iar Eu sunt Dumnezeu?

Eu sunt Isus Mesia, Eu am învins robia,
Eu am învins și moartea, Eu pot să te-ocrotesc.
Eu te-am ales din lume, Eu te-am chemat pe
nume,
Și de rămâi în Mine, prin mine biruiești.

În ziua de duminică, 22 Noiembrie, păstorul Cornel Ghiță de la Biserica Baptistă Maranata din Melbourne, a vizitat Biserica din Adelaide la invitația păstorului Gelu Bondor.

Păstorul Cornel Ghiță a predicat din 2 Petru 3:3-18, vizând în mod special versetul 18: „...ci creșteți în harul și cunoștința Domnului și mântuitorului nostru Isus Cristos. A lui să fie slava, acum și în ziua veșniciei”.

Preocuparea principală a noastră este să creștem în har, adică să ne maturizăm spiritual, să ne formăm un caracter ca al Domnului Isus.

Nu putem vorbi despre creștere dacă nu a avut loc nașterea. Nașterea spirituală se face în urma credinței, prin auzirea Evangheliei. Apoi urmează creșterea spirituală. Aceasta, ca și creșterea firească are nevoie de timp. Pe cât trăim, crește.

O simplă verificare se poate face: Sunt mai bun acum de cum eram în urmă cu trei ani? Dumnezeu îi îndeamnă pe credincioșii Lui să fie sfinți. Chemarea este pentru noi, cei credincioși, să fim sfinți, să fim plăcuți lui Dumnezeu. În ziua de azi, oamenii sunt interesați să treacă peste „linia de sosire”. Oricum, prin viață trăită în păcat amestecată cu puțină sfințenie.

Noi, după ce ne-am întors la Dumnezeu, suntem chemați la sfințire, la creștere spirituală. Acest lucru doar Duhul Sfânt îl poate face.

Nu ne putem crește singuri, Dumnezeu ne crește în Har. Observăm că unii cresc iar alții nu cresc. Aceasta pentru că avem responsabilități:

- Hrana. Ca să crești ai nevoie să te hrănești cu cuvântul lui Dumnezeu.

- Eliminarea oricărei otrave sufletești – priviri indecente (tv, internet), bârfa.

- Lupta continuă cu ispitele așa zise „dulci”.

Cum arată un creștin crescut în har? Tot mai conștient de păcătoșenia și nevrednicia sa.

Atitudinea noastră față de Domnul să fie o rugăciune sinceră:

„Doamne, învață-mă ce să fac, cum să dau, cum să duc Evanghelia celor pierduți!”

Și, lucrul cel mai important... să ne întoarcem la dragostea dintâi.

BISERICA PENTICOSTALĂ FILADELFIA

Duminică 25 Octombrie 2015. Cu fratele păstor **Ghiță Pal la** conducerea programului de închinare prin cântare, rugăciune și predicarea Cuvântului, Biserica a trăit momente de cercetare profundă.

A început ora de rugăciune fratele Simi Rețe care ne-a amintit de rugăciunea lui Ezechia: „Doamne, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Feței Tale cu credincioșie și curăție de inimă și am făcut ce este bine înaintea Ta!” Fratele a amintit și cuvintele sorei Sabina Wurmbrand: „Se întâmplă ca între buni prieteni... Noi l-am primit pe Domnul Isus în inima și în casele noastre, iar acum El ne spune: «Ajunge cât am stat împreună, la voi, acum mai veniți și voi la Mine acasă»”. Fratele Nelu Greab ne-a îndemnat să ne rugăm pentru cei la ușa cărora Domnul bate și ușa rămâne închisă. „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el, cu Mine”. (Apocalipsa 3:20)

A predicat păstorul Doru Mureșan, recent reîntors din câmpul de misiune, din Vietnam. Pasajul biblic din care a predicat a fost 1 Petru 1:10-19. Mesajul adresat Bisericii a fost: „ținta cercetărilor – mântuirea”, și „după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră”. De asemenea, fratele păstor a încurajat Biserica să trăiască în frică de Domnul în această scurtă

priegie, în respect și reverență. Să-l fim mulțumitori pentru iertarea care am primit-o, nu pentru că am fost mai buni, sau am știut a ne ruga bine, sau am iertat, sau am fost darnici. Am fost iertați prin „sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:19).

Serviciul divin a continuat cu rugăciune pentru bolnavi, pentru care păstorul Corneliu Tuclei a aplicat ungerea cu untdelemn.

Au cântat cântările Domnului grupul condus de fratele Ștefan Lucaciu.

Binecuvântare la Biserica Harul

În data de 27 Noiembrie 2015, familia Grațian și Andrea Moldovan, au adus la altar minunatul dar al lui Dumnezeu, pe micuța lor Celine. Pastorul Dorel Brândaș, la care s-a aliniat întreaga asistență, surioara mai mare, părinții, rudele și întreaga familie, a cerut binecuvântarea Domnului peste micuța copilă.

Dorim ca Bunul Dumnezeu să o crească și să o facă o slujitoare de nădejde în Biserica Lui.

Seara s-a încheiat cu o frumoasă agapă frățească, în care, și de data aceasta surorile au fost la înălțime prin bunătățile pe care le-au pregătit. Mulțumim lui Dumnezeu pentru toate, mai ales pentru faptul că a mai adăugat încă un suflet în Împărăția Sa.

Orice copil care apare pe lume este un dar al lui Dumnezeu și, ca atare, o minune. Toate lucrurile ce apar în lume spre folosul oamenilor sunt daruri ale lui Dumnezeu și, ca atare, minuni, nepătrunse deplin. Dar copilul, ca omul începător, este un dar și o minune mai presus de ele.

Preotul Dumitru Staniloae

Cea mai bogată familie din biserică

Nu voi uita niciodată Crăciunul anului 1980. Eu aveam paisprezece ani. Maria, sora mea avea șaisprezece ani, iar Jeni, cealaltă soră, nu împlinise încă optsprezece ani. Eram doar noi trei și mama. Tata murise de cinci ani în accident la mină. Cu o lună înaintea Crăciunului, păstorul nostru a anunțat o colectă specială pentru cea mai săracă familie din Biserică. A făcut apel ca fiecare să economisească timp de o lună ceva bani, astfel încât suma strânsă în cadrul colectei speciale să ajungă la familia cea mai nevoiașă.

Ne-am gândit ce am fi putut face noi patru? Planul mamei a fost să mâncăm timp de o lună numai cartofi. Astfel puteam economisi 300 lei. De asemenea, dacă stăteam cu becul stins seară de seară, mai puteam economisi alți 100 lei. Eu împreună cu Maria, am făcut curățenie la câțiva bogați, iar Jeni a vândut câteva felicitări făcute de ea.

Seara, pe întuneric, vorbeam și ne imaginam cum se va bucura familia pentru care se va strânge colecta. Biserica noastră era formată din 80 de membri. Mama se gândea că se vor strânge de 20 de ori mai mulți bani decât reușiserăm noi, mai ales că păstorul ne aducea aminte în fiecare duminică de colecta specială.

Cu o zi înainte de Crăciun, am plecat cu Maria la magazin să schimbam banii în bancnote nou-nouțe. Așa învățaserăm noi că trebuie să dam lui Dumnezeu. Am venit acasă cu 800 lei. O bancnotă de 500 lei și trei bancnote de câte 100 lei. Niciodată nu avusesem atâția bani grămadă. Nu ne păsa că n-avem haine noi de Crăciun, noi eram fericite și mulțumite. De nerăbdare, n-am putut dormi toată noaptea.

Sosise ziua Crăciunului. Afară ploua cu găleata, iar noi n-aveam umbrelă. Biserica era la 2 kilometri de casa noastră. Știam că vom ajunge ude, dar nu ne mai păsa. Pentru a se proteja cât de cât de bălți, Jeni și-a acoperit găurile din pantofi cu hârtie. Nu i-a fost de mare folos, până la Biserică apa îi intrase în pantofi și îi înghețaseră picioarele. Important era că am ajuns la biserică și puteam să ne aducem și noi contribuția la colectă.

Deși am auzit câteva fete de la cor râzând de rochiile

noastre cele vechi, nu ne-am pierdut buna dispoziție. Nu era prima dată când se amuza cineva pe seama noastră, așa că eram obișnuite și nu nea mai durut. Cu banii în mâini ne simțeam bogate. Am participat bucuroase la slujba din acea dimineață. Când s-a făcut colecta, mama a pus bancnota de 500 lei, iar noi fetele, am pus fiecare câte-o bancnotă de 100 lei.

Pe drum înspre casă cântam de bucurie. La amiază mama nea făcut și o surpriză plăcută. Cumpăraseră 10 ouă pe care le-a fiert și le-am mâncat cu cartofi prăjiți. Era ziua de Crăciun și ne simțeam foarte bine. Aveam inimile pline de bucurie.

În jurul orei 15:00, păstorul nea făcut o vizită neașteptată. A chemat-o pe mama la ușă. Când s-a întors în casă, mama era albă ca varul. În mână ținea un plic. Am întrebat-o ce conține plicul, însă mama l-a deschis abia după o jumătate de ora. În plic erau: o bancnotă de 500 lei, trei bancnote de câte 100 lei și 40 de bancnote de câte 10 lei. În total 1.200 lei. Se lăsase între noi o tăcere apăsătoare. Nimeni nu mai putea spune nimic. Ne uitam la podea, fără să scoatem un sunet. Cu câteva minute mai înainte ne simțeam ca niște milionare. Acum, cu plicul în mână, ne simțeam ca niște copii teribil de săraci. Copile fiind, noi credeam că dacă aveam cartofi eram mai bogate față de alții. Credeam că suntem bogate fiindcă aveam o mamă ca a noastră. Ne bucuram că eram trei surori în casă, pe când atâtea familii nu aveau copii deloc. Știam că nu aveam multe lucruri pe care alții le aveau, dar niciodată nu ne-am gândit că eram o familie săracă. În acea zi de Crăciun am aflat că eram cu adevărat sărace. Ceva s-a schimbat parcă în viața noastră. Săptămâna ce a urmat a fost foarte tacită. De rușine, nici la biserică nu vroiam să mergem, însă mama nea încurajat să ne ducem. Mama nea întrebat ce să facem cu banii, dar noi nu știam ce fac săracii cu banii. Știam doar că la o colectă specială s-au adunat 1.200 lei din care 800 lei au fost dați chiar de cea mai săracă familie din biserică.

<http://maranatapascani.ucoz.ro/>

POVESTE DE CRĂCIUN

George Coșbuc

Afară ninge liniștit,
În casă arde focul;
Iar noi pe lângă mama stand,
Demult uitarăm jocul.

E noapte, patul e făcut,
Dar cine să se culce?
Când mama spune de Isus
Cu glasul rar și dulce.

Cum s-a născut Hristos în frig,
În ieslea cea săraca,
Cum boul peste el sufla
Căldură ca să-l facă.

Cum au venit la ieslea Lui
Păstorii de la stână
Și îngerii cântând din Cer,
Cu flori de măr în mână.

DE CRĂCIUN

Daniel Hozan

Din cerul Slăvilor divine,
Din loc înalt și strălucit,
În lumea asta de supine
Tu pentru-n păcătos ca mine
Isuse, Doamne ai venit.

Lăsat-ai tronul Slavei Tale
Și strălucirea ce-ai avut,
Caci Tatăl a găsit cu cale
Umilul staul cu animale,
Și-acolo-n iesle Te-ai născut.

Stăpân, cu Slavă și putere,
Acum un prunc cu par bălai,
În cele mai de jos unghere
Purtând cereștile mistere,
Un fiu de om, venit din Rai.

Nu meritam Slăvite Tata
Cadou-acesta glorios,
Pe Fiul Tău cel fără pată,
Ca-n lumea asta vinovată
Să ni-L trimiți aicea jos.

Tu n-ai dorit pieirea noastră
Ci-ai vrut să ne croiești un drum
Spre Paradis, spre zarea-albastră
Căci sus, în Cer, e casa noastră
Ce doar o-ntrezărim acum.

Iar vestea ce ne-a fost lăsată
Îmi face inima să salte
În noaptea-aceea minunată
De corul îngeresc cântată:
„Lui Dumnezeu Slăviri înalte”.

„Iar între oamenii de jos,
De care Domnului îi place,
Ei să trăiască-n chip frumos
Cu-adevărat armonios
Și între ei să fie pace!”

Și-acum din nou este Crăciun,
Din nou se-așterne bucuria
Și-Ți mulțumim Părinte bun
Pentru cadoul de Crăciun,
Pentru Isus Hristos Mesia!

NAȘTEREA LUI ISUS

Costache Ioanid

Isus se naște! Și Lumina
pătrunde-n sufletele noastre.
Și steaua tainei strălucește
deasupra celorlalte astre.

Cu magii azi ne închinăm,
și noi, cu sufletul mergând,
o bucurie fără seamăn
simțim în inimă și-n gând!

Azi patimile se răpun
de o putere preaînaltă!
Azi omul, luminându-și gândul,
spre cer cu inima tresaltă!

Nădejtile se nasc în suflet.
Credința tainic reînvie,
căci Harul sfânt acum coboară
în viața stearpă și pustie.

Și orice suflet care simte
că-n el răsare-o viață nouă,
e ca un crin ce în petale
adună stropi curați de rouă!

Și orice inimă ce poartă
oglinda cerului în ea,
pentru ISUS născut în iesle,
azi luminează ca o stea!

Se nimicește tot păcatul
sub raza sfântă a iubirii ...
Azi, se deschide pentru suflet,
spre cer, un drum al mântuirii!

Cu haina albă a virtuții
tot omul poate să se-mbrace,
căci Sfânta naștere aduce
în inimi liniște și pace.

COPIL IUBIT

Traian Dorz

Copil iubit cu ochi senini
Tu vii din nou printre străini
în peșteră pe paie reci
Tu iarăși capul Ți-l apleci.

- Dar astăzi magii nu mai vin
și nici păstori să-Ți cânte lin,
Copil iubit cu ochi senini
Tu vii străin printre străini...

Copil iubit cu chipul blând
Te naști și azi ca oarecând
de mii de ani în chip sărman
Tu vii în lume an de an.

Și știi că cei ce-Ți cântă azi
scuipa-vor mâine-al Tău obraz
și totuși Tu, Copil preablând,
cobori ca anii rând pe rând.

Demult, cu suflet plin de dor
Te-ai coborât de mila lor -
în ieslea rece-ai fost culcat,
și nimeni nu s-a nduioșat.

L-ai Tăi, Isuse, ai venit,
ei, neștiind, Te-au răstignit.
Iar Tu cu suflet plin de dor
iertând, cereai iertarea lor.

Copil iubit, ceresc hoinar,
azi bați la uși închise iar.
O, Te-am văzut Copil iubit
din mii de praguri izgonit,

la mii de uși ai așteptat
dar în zadar! - Erai uitat.
Azi tot mai mulți Te-aruncă-afar?
ceresc și sfânt și drag hoinar!

Și totuși, iar, sub chip sărman
cobori la oameni an de an
cu bine răul să-l plătești
să chemi, să ierți și să iubești;

să-mparți avutul Tău divin
acelor ce la Tine vin,
murind pe cruce între hoți
s-arăți cât îi iubești pe toți!

Pe 15 Noiembrie, Biserica Domnului din Perth a avut bucuria să asiste la un dublu eveniment: binecuvântarea unui copil și un botez Nou Testamental.

Candidați pentru botez au fost Naomi Bughiu și Lucian Cușai. Lucian a venit în vizită în Australia la sora lui, care e membră în biserica noastră, și aici s-a întâlnit cu Domnul Isus. La două săptămâni după botez, Lucian a plecat bucuros, ca famenul etiopian, înapoi acasă să mărturisească pe Domnul și celorlalți nemântuiți din familia lui.

De asemenea, a primit botezul Naomi Bughiu, în vârstă de 19 ani, fiica cea mică a Mariei și a lui Petrică Bughiu. Mare fericire și bucurie în această familie; acum toți cei 5 copii ai lor sunt copii de Dumnezeu.

Botez la Perth, Australia de Vest

Botezul a fost oficiat de păstorul Ioan Bușan, iar cuvântul Domnului a fost propovăduit de păstorul Teofil Ciortuz din Melbourne, din Fapte 2:37-42. Punerea mâinilor a avut loc în cadrul serviciului de seară, când fratele Teofil a continuat să predice din același text, dar de data aceasta pentru cei mântuiți, cum „să ne mântuim” de mânia viitoare.

După oficierea botezului, toată audiența care a fost mai numeroasă ca oricând, cu mulți români invitați cu această ocazie, bucuria noastră s-a prelungit la masa de prânz din holul bisericii, cu multe bunătați din darurile Dumnezeului nostru. Ne rugăm Domnului ca cel binecuvântat și cei botezați să rămână în continuare sub privirile Domnului și în mâinile Lui atotputernice ca să-i poarte din biruință în biruință, și să mai avem un alt botez cât de curând.

Sora Lidia Crișan

GÂNDURI NOI DE LA PRIETENI VECHI

Pe Naomi o cunosc de mititică, de când avea 4 anișori. Eu mergeam în casa lor la studiu biblic și ea se ruga așa de frumos de nouă ne dădeau lacrimile.

Sora Despina Bulmer

Bucurie familiei, bucurie Bisericii, bucurie Cerului. Această bucurie s-a extins până la... Ballarat, Victoria, și ne bucurăm cu cei ce se bucură pentru Naomi pe care o cunosc ca o fetiță minune, de când s-a născut.

Sora Aneta Oprănescu

Și chiar dacă nu l-am cunoscut încă pe tânărul Lucian, îi doresc ca numele lui să strălucească în Împărăția lui Dumnezeu.

Costică Oprănescu

Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.

Pruncul iubit ce-aduce viață!

...S-a născut Mântuitorul!
Se-aud colinzi și-n geamuri bat
Verzi cetini să ne-avertizeze,
Că-n ieslea mică și săracă
Ni S-a născut smeritul Prunc,
Odraslă Salvatoare ni S-a dat!

...Curioșii se îmbulzesc să-și creadă ochilor această veste, care răsună în fiecare an tot mai zgomotos, mai publicitar, mai comercial...

Unii o urmăresc la televizor... (E destul! Își zic în sine... trei zile pe an să nu mergi la serviciu, să faci cumpărături, în plus, să te vezi cu familia, prietenii... E „cool”, nu?)

La anul va fi „și mai!” Au cunoscut persoane noi, prieteni, au lăsat televizorul la maxim, au urmărit din când în când imaginile ce rula repede, repede, cu colinde neînțelese de zgomotul făcut de aburii țuicii tradiționale și al bucuriei în fața mâncărilor atât de dorite tot anul...

Alții, au tras o raită pe la Biserică, să vadă ce fac pocăiții în seara nașterii Mântuitorului. Au văzut, „s-au dumirit” și s-au întors așa cum s-au dus...

Ații, au ajuns în fața ieslei atât de sărace... cu oameni puțini, aceiași, ce stau, nu numai în această noapte mirifică, în genunchi, în rugi, în șoapte ce-s duse pe aripi de îngeri „la datorie”, dincolo de emoțiile licărind ale stelelor...

*Un cântec de miere străbate până la inima lor,
Se proștern cu cei „în Duh și Adevăr”- închinători.
Ies valuri - iubiri din inimile lor ce sunt
petale-crin, îndrăgostite de Prunc-salvator.
Și alte petale în scumpe miresme, se închină,
Pe Prunc îl adoră... parcă se-nalță, nu-s pe pământ;
Dansează în inimi ca David-n a Duhului horă-lumină,
așa cântă iubirii preadulcelui Prunc...
Îl strâng sfânt la piept,
'L -îmbracă în „aurul” ce le-a rămas pe lacrimi și față,
Se-ntorc: Fericiți! Și bogați ! Și cerești!
Cu brațe sfințite și cânt în dulceată,
De-acum au în inimi
Pruncul iubit ce le va duce viața,
Dincolo, de aștrii cerești...*

SandaTulics

*O, ce veste minunată! În Betleem ni s-arată.
Astăzi s-a născut Cel fără' de-nceput
Cum au zis prorocii.
Că la Betleem Maria, săvârșind călătoria,
Într-un mic sălaș, lângă-acel oraș,
A născut pe Mesia.
Pe fiul în al Său nume, Tatăl L-a trimis în lume,
Să se nască și să crească,
Să ne mântuiască.*

S
L
A
V
Ă

L
U
I

D
U
M
N
E
Z
E
U

Î
N

L
O
C
U
R
I
L
E

P
R
E
A
Î
N
A
L
T
E

LA IESLE

Mircea Ilaș

1

Continuare la pg. 21

Al înserării farmec dulce
Se lasă peste-ntreaga țară
Iar soarele-n sclipiri de raze
Spre orizonturi se coboară.

Tăcerea lină se așterne
Peste vacarmul din oraș;
Din când în când, de-a lungul străzii,
Mai fuge câte-un copilaș.

Iar la o poartă cu zăvoare
Timid, se-ndreaptă un străin;
La câțiva pași de el așteaptă
Soția lui, pe un asin.

„Te rog, deschide-ne în grabă,
Nevestei i-a sosit sorocul.
Îți voi plăti de mă lași astăzi
În casa ta să-mi aflui locul.”

„Îmi pare rău, răspunde-o voce,
În casă nu e niciun loc.
Încearcă pe la altă poartă,
Poate-ai să ai mai mult noroc.”

Și astfel, colindând orașul
Grăbind asinul cu-n îndemn,
Iosif mereu iuțește pasul
Tot căutând prin Betleem.

S-aprind lumini pe la ferestre,
Și stelele au răsărit
Iar la un capăt de cetate
Loc doar în staul s-a găsit...

When Jesus Christ was Born

Brenda Meier-Hans

Stars have never told a lie
when wise men look unto the sky.
Messages from God on high,
of happiness his angels cry,
Soon dawns a blessed morn.
Wise men travel through a land
with stately camels over sand,
Their caravan majestically grand
When Jesus Christ was born.

Shepherds watching over sheep,
baby lambs they safely keep.
Some of them were fast asleep
on a mountain rough and steep,
Soon dawns a blessed morn.
An Angel to these men appear
Saying they should have no fear
For the Christ child is now near,
When Jesus Christ was born.

To Bethlehem they journey long,
Joseph with his love so strong,
Mary with child had done no wrong;
the baby did to God belong
Soon dawns a blessed morn.
This baby comes to save from sin
No rooms were found in any Inn
A stables all they found for him
When Jesus Christ was born.

A star shone brightly overhead,
lighting up this humble shed,
A lowly manger for his bed,
the joyful news had quickly spread
When dawned that blessed morn.
Here wise men came and gifts did bring,
Shepherds bowed to their new King,
Mankind rejoices while angels sing

When Jesus Christ was born.

THE MOST PRECIOUS
GIFT

Natanael Costea

We introduce to you a new book by
Pastor Natanael Costea, *The Most
Precious Gift*. It is out now.

To get a copy you can contact
mail@natanaelcostea.com.

You can order packs of 10 for \$50.
It makes a great gift to hand out this
Christmas.

A Christmas Carol

Christina Georgina Rossetti 6 October 1856

The shepherds had an angel,
The wise men had a star;
But what have I, a little child,
To guide me home from far,
Where glad stars sing together,
And singing angels are?

The Wise Men left their country
To journey morn by morn,
With gold and frankincense and myrrh,
Because the Lord was born:
God sent a star to guide them,
And sent a dream to warn.

My life is like their journey,
Their star is like God's book.
I must be like these good Wise Men,
With heaven-ward heart and look:
But shall I give no gifts to God?
What precious gifts they took

Lord, I will give my love to Thee,
Than gold much costlier.
Sweeter to Thee than frankincense,
More prized than the choicest myrrh,
Lord, make me dearer day by day,
Day by day holier;

Nearer and dearer day by day,
Till I my voice unite
And sing my "Glory, glory"
With angels clad in white;
All "Glory, glory" given to Thee,
Through all the heavenly height.

Cu două mii de sfinți spre Alaska

Mircea Ilaș

Dacă ai parte de suferință chiar acum, să știi că te afli în procesul de vindecare. Dacă ești la pământ, zdrobit sub povara unei greutăți mari, pregătește-te! Înseamnă că Dumnezeu va demonstra cât de puternic este El pentru tine.

David Wilkerson

Îmi amintesc cu multă plăcere de începutul secolului douăzeci și unu. Prosperitatea, bucuria, satisfacția profesională și nu în ultimul rând, realizările spirituale din cadrul bisericii, împreună cu frații și surorile din acea vreme, au creat un sentiment de adâncă mulțumire la adresa Domnului Dumnezeu. Totuși, aveam o neliniște. Marii oameni ai Bibliei au avut viața împletită cu necazuri de fel și fel, prin care au trecut și au ieșit biruitori, bazându-se pe brațul Domnului. Îmi era prea ușor, viața prea dulce, cerul prea limpede, nicio furtună... Oare pentru cât timp? Această întrebare m-a făcut să deschid un nou capitol de rugăciuni: „Doamne, ai milă de mine în ziua necazului.”

Prin anul 2007 am avut ocazia să vizionez un video cu „Gloria & Bill Gaither and their Homecoming Friends”. Îmi amintesc că era vorba de binecunoscuta înregistrare video sub denumirea „Sweet, Sweet Spirit”. Am fost copleșit. Plângeam la cercetarea Duhului Sfânt, prin mesajul cântărilor. Atunci nu știam că Domnul mă pregătea, așa cum mă rugasem, pentru ziua încercării. Ascultarea Cd-urilor și vizionarea DVD-urilor, au devenit preocupări zilnice chiar. Un fenomen așa de neașteptat și controversat, moartea, a început să capete un contur diferit în mintea și sufletul nostru, datorită mesajelor primite cu nesaț.

Și ziua încercării a venit – 6 Decembrie 2010.

La ora 1:35pm, un groaznic accident rutier, deschidea calea spre veșniciei, singurului nostru fiu, Daniel, la frageda vârstă de 18 ani. Durere adâncă, dar și speranță; vise asfințite, dar și o certitudine că încurând ne vom revedea conform promisiunii Domnului nostru iubit. În conjunctura evenimentului, am cunoscut Calea Domnului

deschisă prin misiunea acestor doi oameni minunați, Gloria și Bill Gaither. Nu vreau să minimalizez aportul fraților, a Bisericii, prietenilor, membrilor familiei care au făcut tot ce au putut pentru a ne mângâia. Totuși, mesajele primite prin cântările și mărturisirile din cele peste 80 de DVD-uri acumulate, cu „Gloria & Bill Gaither and their Homecoming Friends”, le-am simțit a fi direct din mâna Domnului.

Fiind așa de familiarizați cu Gloria și Bill Gaither, am început să-i socotim ca pe părinții noștri. Era un fenomen ce nu ni se întâmplase vreodată. De aici și marea dorință de a-i întâlni pe acești „părinți” ce habar nu aveau că existăm. Acest lucru nu avea să se întâmple prea repede, sau cel puțin nu cum am vrut noi de repede. Ocazia s-a ivit, citind planul lui Gloria și Bill Gaither de a iniția o croazieră de șapte zile în Alaska, cu punct de plecare din Seattle. Ne-am bucurat enorm și ca urmare ne-am înscris și noi în acest eveniment.

Pe 2 August 2015, ne-am imbarcat pe croaziera „Amsterdam” cu încă 1270 de credincioși, în afară de membrii din „Homecoming Friends”.

Halucinație, vis sau realitate? În mijlocul acelor ce au venit aici cu intenția evidentă să îl laude și glorifice pe Domnul, eram și noi. Oameni ai muzicii, pastori, profesori de seminare, școli și universități creștine, oameni dedicați pentru slujirea lui Dumnezeu, prezenți într-un singur gând: slavă la adresa lui Dumnezeu și Mântuitorului nostru, Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Simțeam că plutim! Defapt nici nu mai eram pe pământ. Sub noi, zeci de metri în adâncime, apă; deasupra noastră, cerul pe care îl simțeam că se unifică cu noi.

Bucuria desfătării în Hristos radia pe fețele noastre. Vasul întreg era cuprins de slava lui Dumnezeu. Ne simțeam în Cortul Sfânt, în Casa lui

Dumnezeu. Croaziera era sfințită, cazinoul închis, barurile golate de băuturi arătau inofensive, scurse și eliberate de puterea celui rău. În locurile unde în mod normal se dădeau spectacole pentru a facilita consumul de băuturi alcoolice, se adunau pasagerii croazierei formând grupuri ce cântau spre lauda Împăratului! „Aleluia, Osana, Amin, Laudă Domnului” erau strigătele ce le auzai frecvent. Personalul croazierei afirma că ceea ce văd e unicat. Erau surprinși și mulți dintre ei se implicau în ceea ce vedeau. După statistici, toți cei ce erau pe vas, ajungeau la peste 2000 de persoane.

Gloria și Bill erau implicați în toată activitatea. La vârsta lor dădeau dovadă de prospețime tinerească. Îi admiram și ne rugam ca Domnul să le dea putere în continuare. Am fi vrut să ne întâlnim cu ei în mod personal, dar simțeam că e imposibil datorită misiunii lor și numărului mare de pasageri ce, presupuneam, aveau aceeași dorință ca a noastră. Întruna din zile, așteptând să luăm o cafea ce tocmai o comandasem, în fața noastră, la rând, era o doamnă. Am început să discutăm cu ea, aflând că e americană născută în Olanda. În cadrul conversației ne-am exprimat dorința noastră de a avea un timp cu Gloria și Bill, dar întrevedeam imposibilitatea împlinirii. Îmi amintesc așa de bine cu câtă căldură și dragoste ne-a privit. „Bine, zise dânsa, îi veți întâlni!” Nu știam că ea îi cunoaște, că sunt vecini și mai mult ca atât, Domnul îi vorbește inimii ei.

A doua zi eram invitați la Gloria și Bill Gaither. Am avut bucuria de a sta cu acești oameni ai lui Dumnezeu, aproximativ 30 de minute. Activitatea lor, poate una din cele mai

impresionante în rândul lucrătorilor contemporani, au întors pe mulți cu fața și inima către Dumnezeu. Dar despre desfășurarea întâlnirii noastre cu Gloria și Bill Gaither, voi vorbi într-un articol separat și în mod amănunțit, în cartea ce doresc să o scriu, cu ajutorul Domnului, în viitorul cel mai apropiat.

Ce vreau să mai menționez aici e faptul că a doua zi după eveniment, am fost invitați la prânz cu Emily și Dennis Carroll, prietenii și vecinii Gloriei și Bill. Emily e sora prin care Domnul a facilitat întâlnirea noastră cu Gloria și Bill, descrisă mai sus. Dennis, soțul Emiliei mi-a spus: „Îi cunoaștem pe Gloria și Bill de zeci de ani. Așa cum i-ai cunoscut tu acum, îi știm de totdeauna, neschimbați. Nu am cunoscut în ei o viață duplicitară. Atât cu prietenii, cât și cu membrii familiei, acasă sau departe, ei sunt aceiași.” Aceste cuvinte mi-au intrat adânc la inimă. Secretul longevității misiunii lor e bazat pe sinceritatea abordată în toate împrejurările vieții lor. Zi de zi, două întâlniri în concertul organizat, plus timpul dimineților petrecute în închinare.

Escalele făcute în orașele din Alaska erau oaze unde aveam părtășie unii cu alții în mod diferit. Chiar și timpul ce îl foloseam pentru coborâtul scărilor pentru a ieși din croazieră, era folosit spre lauda Domnului, cântând cu toții imnuri minunate. În mijlocul desfătărilor spirituale, timpul zboară. Îmi aminteam de cuvântul psalmistului, un ecou ca susurul izvoarelor: „Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!” Ps.133:1. Acum, cu pași repezi, venea despărțirea. Ce simțământ ciudat! Ca un coșmar... Aș fi dat orice să pot prelungi drumul spre întoarcere. Croaziera părea că se deplasează mai rapid ca de obicei. În depărtare se vedeau cheiurile orașului Seattle.

Îmi amintesc, cândva, eram la capul unui muribund și îi țineam capul în palme. Voia să-mi vorbească dar vocea îi scăzuse și mi-am aplecat urechea să îl pot auzi. Ultimele lui vorbe au fost: „Văd un vapor alb, vine să mă ia și nu se va mai întoarce.”

Cu ultima lui suflare, am înțeles că îmbarcarea a avut loc.

Pentru noi urma debarcarea. Într-o zi, un vapor alb va veni și pentru noi fără a se mai întoarce, ne va duce la locul întâlnirii cu preaiubitul nostru Mire, Isus Cristos Fiul lui Dumnezeu. În ziua marii sărbători, vom triumfa în glorie. Cununile noastre vor încununa picioarele Celui Veșnic Viu, ca ofrandă a recunoașterii noastre spre Cel ce ne-a salvat. Până atunci avem de luptat. Doamne, ajută-ne!

Australian School of Ministry

Sunt deosebit de bucuros să vă invit să luați parte la cursuri acreditate de echipare pentru slujire în limba Engleza din cadrul scolii online, Australian School of Ministry.

Dacă dorești să ai influență reală și practică în sfera ta de slujire, fie în familie, la școală, la muncă sau în societate, aceste cursuri sunt folositoare pentru tine. Ele te vor ajuta să studiezi Cuvântul lui Dumnezeu și să-L aplici practic în viața ta (Word to Life), să fii ucenic și să faci ucenici, și să fii un ambasador al Împărăției lui Dumnezeu.

Australian School of Ministry îți oferă aceste cursuri part-time, însemnând că paralel cu orice ești preocupat acum (fie muncă, afacere, studii), poți să faci și aceasta școală care necesită aproximativ șase ore săptămânal. Avantajele scolii: echipare pentru influența în societate; teologie și practică (baza Biblică și activare în slujire); școala acreditată de guvernul Australian;

online (cursuri filmate live în Perth și disponibile 100% online, disponibile oriunde în lume); foarte accesibilă (\$4,800 pentru tot cursul); studii flexibile (doi ani, part-time);

Viziunea noastră este să echipăm o generație nouă de slujitori cu influență în societate. Mă rog ca Domnul să aprindă în fiecare din voi pasiune pentru lucrarea Sa. Înscrierea se face online, la www.asom.org.au

Păstor Natanael Costea

LA IESLE

Mircea Ilaș

Păstorii sunt plecați cu turma
Să caute hrană pentru oi,
Domnia acvilei romane
Le-aduce atâtea nevoi,

Ca nimeni alții ei așteaptă
Ziua de sfântă izbăvire
Ce pare că n-o să mai vină
Să le ofere ocrotire.

Dar Dumnezeu lor e veșnic
Și ce-a promis va-nfăptui,
Îl va trimite pe Mesia
Și robi în veci ei n-or mai fi!

Și astfel, cu aceste gânduri
Ce le aduce-n suflet pace,
Au adormit toți păstorașii
Înfășurați cu-a lor cojoace.

Și așa scena se destramă
Sub cer senin, în câmp deschis,
Păstorii îngroziți se-ntreabă:
"E adevăr sau doar un vis?"

2

Continuare la pg. 26

P
A
C
E

P
E

P
Ă
M
Â
N
T

Liniștea nopții e perfectă,
Totul în jur se odihnește;
Pe cerul cel senin de-odată
O altă stea măreață crește!

Privește! Cerul se deschide
Iar noaptea-n ziuă se preface
Și îngerii cobor în grabă
S-aducă un mesaj de pace:

"Cântați-i astăzi Osanale
Celui ce-i veșnic Drept și Sfânt
Căci în iubirea Lui cea mare,
Coboară astăzi pe pământ.

El lasă cerul și mărirea
Pentru pământul cel murdar,
Ducând cu Sine izbăvirea
Întregii lumi, prin al său har!"

Dar, iată îngerul se-oprește
În zborul lui de-asupra lor
Spunând: "Să nu vă fie teamă,
De azi aveți un Salvator!

Esența Crăciunului

Când am trăit sub regimul comunist, eram învățat că în perioada sărbătorilor de iarnă vine Moș Gerilă.

Cu toate acestea, copil fiind, am înțeles de la mama că sărbătorile de iarnă se apropie, prin faptul că se făceau pregătiri intense. Pe deasupra, Crăciunul era momentul în care aveam parte de portocalele atât de plăcute la gust și pe care le așteptam cu nerăbdare.

Deși regimul comunist încerca să ascundă adevărata semnificație a Crăciunului, colindele care se auzau pe străzile satelor și orașelor României, aduceau vestea nașterii, a întrupării Mântuitorului Isus Cristos.

Pe lângă dușmanul proclamat al Crăciunului (comunismul), mai exista un alt dușman de temut: păcatul. Bețiile, înjurăturile, certurile care se iscau în zilele sărbătorii Crăciunului, lăsau multă incertitudine în mintea mea de copil, umbrind parcă colindele aducătoare de Vestă Bună.

Odată devenit adolescent, sărbătoarea Crăciunului a devenit un motiv de chef, beție, împlinirea poftelor și adevăratul sens al acestei sărbători s-a pierdut parcă tot mai mult în viața mea. Democrația „originală”, instalată după 1989, a făcut din generația mea, o generație de răzvrățiți. Credeam că libertatea îmi va aduce un strop de fericire de Crăciun. Însă corupția politică, religioasă, incertitudinea zilei de mâine, au adus zile de Crăciun în care găseam nonsens în existența mea. Am ajuns să trăiesc într-o generație în care conta împlinirea poftelor la maximum și totuși mă simțeam gol și nefericit.

Îmi aduc aminte de primul Crăciun în care m-am întâlnit cu Domnul acestei sărbători. Am luat Scriptura în mâini și acolo L-am găsit pe Isus Cristos. Am înțeles că El S-a întrupat să-mi dea sens vieții, fericire, să mă elibereze de păcat, de patimi, să-mi dea cu adevărat viața. Am căzut în genunchi și L-am dat inima mea acestui Dumnezeu, care S-a coborât pentru mine pe acest pământ, i-am promis credință și ascultare și am simțit miracolul vindecării.

Am înțeles atunci că esența Crăciunului este Isus. Am înțeles că ani la rând nu mi-a păsat decât să-mi satisfac poftele. Acum însă eram fericit. Isus era viu pentru mine. De atunci, viața mea a devenit un Crăciun permanent, inima mea o iesle pentru Isus, caracterul meu s-a schimbat radical. Dumnezeu mi-a dăruit o familie, doi copilași minunați și de fiecare Crăciun, cu toată familia, ne întâlnim cu Isus. El este o realitate în viața noastră.

Dacă trăim într-o lume unde oamenii sunt nefericiți de Crăciun, aceasta se datorează faptului că oamenii au rămas cu ambalajul sărbătorii, pierzând esența Crăciunului."

Simion Ioanăș

Sora Maria Hanciu

ÎN VREMURI DIN URMĂ

În vremi din urmă ca acestea
În care noi trăim acum,
Trebuie să cunoaștem calea
De-acum, pe care drum pornim.

Este calea pe care mergem
Cea largă, cu multe plăceri?
Ori este ea îngusta cale,
Calea ce duce înspre Cer?

Calea largă, cu-ale ei plăceri
Te duce într-un chin fără sfârșit,
Dar cea îngustă duce înspre nori,
La Domnul Isus, Regele iubit.

Prin Sfântul Lui Cuvânt ne cheamă
Să ne întoarcem toți la El,
Cuvântul Lui să-L luăm în seamă
Și să nu-L neglijăm de fel.

Deci, dragul meu suflet, grăbește
Și vino astăzi la Isus,
Și-atunci Domnul te primește
În bucurie-acolo, sus.

EU NU ȘTIU

Eu nu știu ziua care vine
Pe calea mea de pelerin,
Nu știu ce va aduce mâine,
De-i bucurie sau suspin.

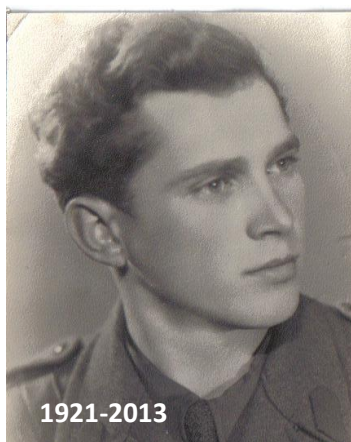
Dar cred că Domnul Isus știe
Drumul ce eu nu-l pot vedea,
Cu mine mereu o să fie,
El va purta de grija mea.

Acum nu știu ce mă așteaptă,
Sau ce -aduce ziua de mâine,
Dar o întâmpin cu speranță
Căci Domnul e mereu cu mine.

Pentru că știu că Domnul meu
Ce am nevoie îmi va da,
Mă-ncred în sfânt Cuvântul Său,
În Cartea sfântă, Biblia.

DORINȚĂ DE CRĂCIUN*(O piatră rară, prețioasă, un dar...)***George Deleanu**

Cu nostalgie, gândurile-mi zboară spre Țara Românească, țara natală. Acolo este frig, este iarnă și este viscol. Focul se stinge încet, încet în sobă. Stelele sclipesc pe boltă printre norii pufoși de zăpadă. Fulgii stau să umple văzduhul. Este seara de Crăciun... aceeași seară se repetă și acum. Mă întorc cu 61 de ani în urmă, la o seară de Crăciun care mi-a marcat restul vieții. 61 de ani în urmă, o viață...

Era seara de Crăciun, anul 1944. Iarnă grea. Parcă văd, parcă totul este aievea, nu am uitat nimic. De fapt, Serghei mi-a adus aminte de jurământul meu cu toate că el nu știa de el. Serghei era un soldat beat mort, murdar, nebărbierit, și... rus. Tot vagonul de marfă cu care călătoream de câteva săptămâni, era plin de soldați ruși, veșnic beți și gălăgioși. Beau tot ce le cădea în mână, fumau mahorcă și jucau cărți. Serghei mi-a amintit de legământul meu. Iată cum:

Trenul staționase de câteva ore. Nu aveam trecere liberă. Doar trenurile cu armament, avioane, tancuri, treceau cu viteză pe celelalte linii, noi rămâneam pe loc. Noi eram o garnitură cu cai pentru front. Stăteam în vagon și jucam cărți în jurul focului când au început să tragă clopotele în acel sat unde opriseam, Recaș. Serghei a strigat la mine:

- Tâ, Cristian? Eu m-am apărut:

- Niet, la George! Rusul m-a înjurat pe limba lui, și-a făcut o cruce mare peste pieptul lui osos, peste mantaua neagră de fum. M-a mai încercat o dată:

- Tâ Cristian? Atunci l-am înțeles și am auzit clopotele bătând în sat. M-am luminat la față:

- Da, da, la cristian. George creștin, și mi-am făcut și eu o cruce mare.

Sigur că eram creștin. Străbunicul meu făcuse parte din reforma lui Ian Huss. Fusese exilat în Banat. El a rămas creștin, și toate generațiile după el până la mine.

- Tâ Cristian, continuă Serghei, este Crăciun. Hai să furăm țuică și cârnați din satele dimprejur. Haidem, haidem, este Crăciun. Dar eu, ca un fulger, mi-am adus aminte de jurământul meu, și am strigat la el:

- Niet, niet, eu nu merg cu tine la furat, eu am un drum de făcut, de unul singur. Mi-am tras cizmele în picioare, mantaua pe mine, rucsacul în spate și mi-

am încins revolverul. Am privit prin ușa vagonului întredeschisă. Un val de frig, întuneric și zăpadă m-a înfiorat. Eram în Recaș, loc bine cunoscut de mine. Am împins ușa vagonului larg deschisă și am sărit în zăpadă. După mine Serghei a strigat:

- Kuda? Unde te duci, Rumunski ofițer? Eu m-am ridicat din zăpadă, și în timp ce-mi scuturam mantaua de lapoviță și noroi, am strigat la el, depărtându-mă grăbit:

- Să mă înșor, mă duc să mă înșor, așa să știi... Apoi am strigat tare, să răsună norii

de zăpadă:

- Mă înșor, azi e seara de Crăciun, trebuie să mă însooor!!!

Cum vine asta, de unde așa o ambiție la mine, un tânăr locotenent, obosit, flămând și înghețat? Cum vine asta? Iată cum:

În urmă cu câteva săptămâni, cine să mai știe precis când, timpul era amestecat și încălțat în acea iarnă a anului 1944; deci în urmă cu câteva săptămâni, plecasem din Constanța spre casă. Mă suisem în trenul de Craiova, împreună cu alți șapte prieteni, tineri ofițeri din Regimentul 34 Infanterie, Divizia a 10-a, cu sediul pe malul Mării.

Mergeam acasă, războiul se apropia de sfârșit, nemții se retrăgeau în crăpăturile stâncilor urmăriți de aliați cu înverșunare. Întorsesem armele împotriva germanilor și luptam cot la cot cu rușii care împânziseră țara ca o plagă.

Ne-am instalat într-un compartiment al unui vagon de persoane atașat la un tren care mergea la Craiova. Pe timpurile acelea de război când te urcai într-un tren nu prea erai sigur că ajungeai undeva, dar ne trăgea pe toți dorul de casă, fiecare în felul lui.

Locotenentul Luca și-a găsit un loc mai comod lângă geam și închizând ochii a promis:

- Dacă scap din războiul ăsta și ajung cu bine acasă am să dorm o săptămână non-stop!

Sublocotenentul Dragoș și-a frecat nasul înroșit de vin și frig și a jurat:

- Dacă scap cu viață și ajung acasă, la Drăgășani, o săptămână vreau să stau mort de beat!

Eu am închis ochii, m-am lăsat moale pe banchetă și am promis:

- Dacă ajung cu bine, și în viață, Crăciunul, prima fată care-mi va ieși în cale în seara de Crăciun o iau de

nevastă. Vreau să mă însor! Eram grăbit, nu mai era mult până la Crăciun, doar două săptămâni. Aveam douăzeci și patru de ani și eram pe front de doi ani.

Și așa se face că în seara de Crăciun, pe când clopotele se auzeau bătând în Recaș, am sărit în zăpadă din trenul care avea direcția Frontul de Vest.

- Kuda, kuda, Gheorghi? strigă după mine Serghei, soldatul cel roșcovan și pururi beat. Încotro, Gheorghi?

- Să mă însor am strigat eu din răspuțeri. Mi-am scuturat mantaua de zăpadă, mi-am potrivit pistolul la sold, am îndesat căciula pe urechi, și... la drum.

Cunoșteam zona foarte bine. La 8 km. de Recaș locuia o mătușă – Apolonia. Trăisem o vreme, în copilărie, prin aceste locuri, așa că eram ca acasă. Am grăbit pasul spre Herneacova fără frică de nimic, și am ajuns aproape de miezul nopții. Nici țipenie de om, nici câinii nu m-au lătrat. Am ajuns la casa mătușii Apolonia și m-am apropiat de geamul ce dădea în stradă. Am bătut cu putere, o știam cam fudulă de urechi. O luminiță s-a aprins și în geam a apărut... ea, o fată frumoasă ca o zână din povești. A deschis geamul și m-a întrebat ce vreau.

- Vreau să o treziți pe mătușa mea, să mă lase în casă. Sunt nepotul ei, Ghiță, venit de pe front. Ea a deschis poarta casei și ușa de la bucătărie și a sculat-o pe mătușa. Văzându-mă, mătușa a rămas surprinsă de felul cum arătam după doi ani de război. Mi-a prezentat-o pe domnișoara care mă întâmpinase – domnișoara Măriuca. Ea a aprins lumânările din pomul de Crăciun. Lumina pâlpâitoare a făcut o ambianță plăcută, caldă. Ne-am înfruptat din

bunătațile de pe masa plină, ca la orice bănățean în seara de Crăciun. Eu, cu gând să fac impresie bună, abia ciuguleam pe ici pe colo, cu toate că eram rupt de foame ca orice cătană, și mort de oboseală, în timp ce mătușa mea mă lăuda ce băiat bun eram eu și cu suflet, (mai ales că-i trimeteam foarte mulți bani din solda mea de ofițer). Aceste cuvinte de laudă, (care contribuiau pozitiv în sinea Măriucăi), au continuat până la cântatul cocoșilor, la ora trei dimineața.

După ce mătușa mi-a pregătit așternutul într-o odaie aparte, încălzită bine, s-a dus și dânsa la culcare. Eu, înainte de a-i ura domnișoarei noapte bună, în loc de somn ușor i-am zis:

- Vreau să mă însor, trebuie să mă însor, asta este noaptea de Crăciun și am jurat că în noaptea asta mă voi însura cu prima fată pe care o întâlnesc... Tu ești fata! Ea și-a pus mâna la gură și a suspinat. Eu am continuat:

- În caz că nu ești de acord, voi lua de nevastă altă fată care îmi va ieși în cale în seara de Crăciun, anul viitor. Ea, la auzul acestor trăsniți a căzut pe gânduri ca halucinantă, și după un moment mi-a zis:

- Domnule locotenent, azi dimineață, un grup de țărani se vor duce cu căruțele la târg, la Timișoara. Mă voi duce împreună cu ei la fratele meu care stă la un cămin studentesc al Politehnicii, fiind student. El este tutorele meu de când a murit tatăl nostru, înainte de cedarea Ardealului. Lui trebuie să-i cer consimțământul în vederea căsătoriei noastre. Așa a zis Măriuca și a plecat la culcare.

Cu mare nerăbdare am așteptat seara când urmau căruțele să se întoarcă din târg și să aducă cu ele verdictul – mă însor acum sau la anul viitor...

Spre fericirea noastră, vestea a fost bună, așa că ne-am căsătorit de îndată la starea civilă din comuna Herneacova, apoi cununia religioasă am celebrat-o în Șomcuța Mare, la Biserică. După care am trăit clipe de vis, pline de fericire. Măriuca mă dezmiarda Țulică iar eu îi spuneam Bombonica.

Mi-a fost soție timp de 57 de ani și mama a doi feciori. La data de 29 septembrie anul 2000 Dumnezeu a chemat-o la odihnă veșnică. În decursul anilor am împărțit binele și neajunsurile. Am avut parte de multă iubire și bucurii care ne-au legat în acești ani.

Așa am cunoscut că dragostea este un dar, o piatră rară și prețioasă.

Din cartea „Umbre trecătoare”

NU TE-NDOI CI CREDE

Mărturia fratelui Viorel Loga

Am fost toată viața mea un om sănătos și în putere, nu m-am plâns de nimic niciodată. Până într-o zi când am observat o umflătură în partea dreaptă. Am mers la spital și după o serie de analize a venit diagnosticul: cancer. A fost un mare șoc pentru întreaga familie. Dar slăvit să fie Domnul că El este Cel care decide.

Am vorbit cu frați, surori din Bisericile baptiste și penticostale și am început cu toții lupta prin rugăciune. Mulțumesc tuturor celor care s-au rugat pentru vindecarea mea, dar mulțumesc Domnului în primul rând. Cuvântul Lui spune: „Este vreunul dintre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii Bisericii și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului” Iacov5:14.

Eram în Biserică, în plină rugăciune și, deodată, diavolul m-a lovit. N-am mai putut să mă rog, n-am mai putut să cânt, și m-a cuprins o mare îndoială. Dar păstorul ne-a scos în fața Bisericii pe cei bolnavi, eram trei. Păstorul a chemat Biserica: „Rugați-vă!” Imediat am simțit ceva, ca un șoc electric pătrunzând în mine din cap până în picioare. I-am șoptit soției

mele: „Domnul m-a atins, sunt vindecat!” Dar cel rău, imediat a venit la urechea mea: „Oare să fie așa?” M-a cuprins din nou îndoiala. Totuși nu am avut nicio durere, am continuat să merg la Biserică, și toți continuau să se roage pentru mine.

Din iulie până în septembrie am întrerupt tratamentul. Credeam că sunt vindecat, totuși diavolul mă acoperea din când în când cu umbra îndoielii: „Oare te-a vindecat Dumnezeu?” Pe 7 septembrie, m-a sculat Domnul de dimineață cu Psalmul 30, versetele unu și doi, în minte: „Te înalță, Doamne, căci m-ai ridicat, și n-ai lăsat pe vrăjmașii mei să se bucure de mine. Doamne Dumnezeule, eu am strigat către Tine, și Tu m-ai vindecat”. Am plecat către spital, cu toată asigurarea pe care o promisem din Cuvânt, totuși, îndoiala m-a lovit din nou: „Oare să fie așa?”

Da, așa a fost, așa este, Dumnezeu este mare, El mi-a spulberat orice îndoială, El m-a vindecat, „mi-a prefăcut tânguierile în veselie, mi-a dezlegat sacul de jale și m-a încins cu bucurie, pentru ca inima mea să-Ți cânte, și să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururi Te voi lăuda” Amin.

Ca buni ispravnici...

Sâmbătă 14 Noiembrie 2015, întruna din sălile anexe ale Primei Biserici Baptiste din Australia, a avut loc o consfătuire între membrii echipei de coordonare a revistei Speranța, implicând echipa editorială, corespondenți din toate Bisericile Baptiste din Melbourne, frați din Comitetele de conducere ale Bisericilor, și surori care au pe inimă bunul mers al acestei lucrări.

Păstorul Daniel Nicolici a deschis această întâlnire citind din 1 Petru 5:10 – „*Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit*”.

S-a discutat despre îmbunătățirea conținutului revistei prin articole și știri actuale, vizând activitățile Bisericilor din Australia, revista fiind un punct de legătură între Biserici. Despre aceasta au adus fiecare părerea personală corespondenții Nelu Albu, Andrei Marcu, Cerbu Iacob. Adrian Buzgău, a prezentat distribuirea electronică – 600 de adrese de email și mai mult de 10 000 de prieteni pe facebook, sugerând ca fiecare din noi să facem „share” atunci când deschidem revista pe Facebook. De asemenea

SPERANȚA, echipa de lucru și suport

revista are 90 de abonați. Petrica Mituțoiu a pus în discuție eficiența printerului actual și eventuala înlocuire cu unul mai econom și mai eficient. Ovidiu Marin a adus propuneri în privința economiei acestei lucrări, sora Ana Ciortuz a sugerat să luăm hotărâri la momentul de față și să le împărțim pe fiecare, în raport cu darul fiecăruia, ceea ce s-a făcut. Costică Oprănescu a prezentat situația financiară a revistei la această dată. De asemenea îndeamnă pe cei abonați care primesc foaia anexă de evanghelizare „Vestea Bună”, să o dea mai departe prietenilor.

„Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni”.

TORT SANDWICH

După timpul fiecăreia, putem coace pâinea acasă, sau o cumpărăm.

Ingrediente:**pentru crema de brânză cu arde și brânză cu mărar:**

2x200 gr cremă de brânză
2x100 gr unt
2x50 gr smântână
1 ardei gras roșu
2 lingurițe boia de ardei
1 legătură mărar
sare, piper

pentru decorul tortului cu verdețuri și ardei:

100 gr cremă de brânză
300 gr mezeluri
100 gr măsline verzi umplute
pătrunjel
ceapă verde
morcov

Mod de preparare**- Preparare cremă de brânză cu ardei:**

Frecăm 200gr cremă de brânză cu 100gr unt la temperatura camerei apoi adăugăm 50gr smântână. Tocăm mărunt ardeiul și adăugăm. Asezonăm cu sare, piper și boia de ardei. Puteți folosi dulce sau iute, după preferințe. Omogenizăm.

- Preparare cremă de brânză cu mărar:

Frecăm 200gr cremă de brânză cu 100gr unt la temperatura camerei apoi adăugăm 50gr smântână. Tocăm mărunt ardeiul și adăugăm. Asezonăm cu sare, piper și mărarul tocat mărunt.

Începem asamblarea tortului:

Tăiem pâinea în 3 blaturi.

Punem pe un platou primul blat și punem în jurul lui inelul reglabil pentru tort.

Punem peste el crema de brânză cu mărar și nivelăm.

Așezăm următorul blat și apoi crema de brânză cu ardei. Nivelăm.

Punem deasupra ultimul blat și dăm la frigider peste noapte.

Tortul îl decorăm cu crema de brânză (la temperatura camerei), apoi mezelurile cu care facem o bordura la bază. Aplicăm un rând de măsline feliate și deasupra un rând din frunze de pătrunjel.

Se ornează cu trandafiri din mezeluri și morcovi, garnisim cu pătrunjel și presăram frunzulițe de ceapă tocată.

PS. SFATUL BUCĂTĂRESEI: Tortul, fără să fie decorat, poate fi făcut cu două zile înainte, acoperit cu folie și ținut la frigider.

Poftă bună!

Mulțumesc cititoarelor care au sprijinit această rubrică de-a lungul anului cu sugestii și încurajări.
Mulțumesc Domnului Isus pentru dragostea voastră. Dorința mea pe anul care vine este ca această colaborare să crească.

Doresc tuturor cititoarelor

LA MULȚI ANI

TORT DIPLOMAT

Dragi cititoare,

Pentru că în Australia Crăciunul și Anul Nou nu vin cu ger și promoroacă am ales tortul diplomat care nu se coace.

Ingrediente

oua - 6 bucăți
zahăr pudră - 350 grame
lapte - 400 ml
smântâna lichidă - 500 ml, pentru frișcă
gelatină - 40 grame
apă - 400 ml
vanilie - 2 lingurițe
portocale - 3 bucăți
banane - 2 bucăți
nectarine - 2 bucăți
kiwi - 2 bucăți
zmeură - 150 grame
căpșuni - 150 grame
(sau orice fructe de sezon)
pișcoturi - 250 grame
sirop de ananas - 400 ml

Mod de preparare

Granulele de gelatină se amestecă cu apă foarte bine și se lasă deoparte.

Ouăle întregi se bat cu zahărul pudră până când se omogenizează.

Laptele cald și vanilia se adaugă peste compoziția de ouă.

Crema se face în continuare pe baie de aburi pentru a se îngroșa. Bolul cu cremă se pune peste o cratiță cu apă clocotită (ar fi bine să potriviți în prealabil bolul, cratița și cantitatea de apă astfel încât să nu vă treziți cu surprize), și se amestecă bine cu un tel până când se îngroașă. Ar trebui să dureze cam 10 minute.

Amestecul de apă și gelatină se încălzește timp de câteva secunde la microunde. Nu trebuie să încălziți prea mult gelatina, să nu o fierbeți pentru că fierberea distruge gelatina și nu o să se lege crema. Gelatina se pune peste cremă treptat și se omogenizează bine. Lăsați crema să se răcească complet.

Frișca se bate bine folosind un mixer și se adaugă peste crema făcută anterior.

Fructele se toacă în bucățele potrivite, se opresc câteva pentru decor, și se amestecă bine astfel încât să avem un amestec omogen de fructe.

Puteți să țineți crema mai mult în frigider dacă nu vi se pare suficient de încheată. Pregătiți un platou de servire și puneți peste el un cerc de la o tavă cu margini detașabile. Cercul o să vă ajute ca pișcoturile să stea în picioare și tortul să iasă frumos și rotund. Se ia fiecare pișcot și se înmoaie rapid în siropul de ananas. Se aranjează pișcoturile în poziție verticală pe toată marginea forme de tort și la bază.

Se pune o treime din cremă. Peste cremă se aranjează jumătate din cantitatea de fructe, se mai pune un strat de cremă, restul de fructe și ultimul strat de cremă.

Se pune în frigider peste noapte sau minim 6 ore. După acest timp se scoate din frigider și se decorează cu fructe.

Poftă bună

Orice sugestii sau cereri, vă rugăm să le adresați la telefon Aneta - 0402923268, sau la email sperantaaus@gmail.com Mulțumiri.

BINECUVÂNTARE LA ENDEAVOURS HILLS

La data de 8 Noiembrie, la prima Biserică Baptistă din Melbourne, a fost adusă la binecuvântare micuța Ariella Monica Țuțuian, copila familiei Claudiu și Monica Țuțuian, spre bucuria Cerului și a întregii adunări.

Iacob Cerbu

Domnul să te binecuvânteze și să te păzească, Ariella

BINECUVÂNTARE LA PERTH

Pe 15 Noiembrie, Biserica Domnului din Perth a avut bucuria să asiste la binecuvântarea unui copilăș.

Copilașul adus la binecuvântare este întâiul născut al familiei Jonathan și Alexandra Khoo, cu numele de Noah Alexander, care are o bună credință, și care a avut dorința ca Noah să fie adus înaintea Domnului, bineînțeles cu permisiunea părinților.

Actul de binecuvântare a fost oficiat de păstorul Ioan Bușan, iar predica de binecuvântare a fost adusă de pastorul african Victor Owuor

Sora Lidia Crișan

My God make His face shine on you, little Noah

Î
N
T
R
E
O
A
M
E
N
I
P
L
Ă
C
U
Ț
I
L
U
I

3

LA IESLE
Mircea Ilaș

Continuare de la pg. 21

Vi s-a născut Mântuitorul
Ce din profeți a fost vestit,
Săltați acum de bucurie
Că pentru voi El a venit!"

Osana fiului lui David,
Isus, născut în Betleem,
Nădejdea și speranța noastră
Și viața, în Tine avem!

Ca păstorașii din câmpie
Venim și noi la ieslea Ta,
Prunc Sfânt, ce ai venit în lume
Să mori apoi pe Golgota.

Ne-ai învățat a Ta trăire,
Curat și fără de păcat.
Ne-ai demonstrat că în iubire
Și ieslea poate fi palat.

Iar astăzi după-atâtea veacuri,
De-atâtea ori ești amintit
Și ieslea Ta ne spune-ntruna
Că-i locul cel mai fericit.

Doresc, ca inima mea, Doamne,
Să fie locul pentru Tine,
Intrând în ea, s-o faci o iesle,
Smerit să fiu cum se cuvine.

Ca lumea să nu mă despartă
Nici când, o Doamne de-al Tău har...
Venind din cer, doar pentru mine,
Mi-ai dat cerul întreg în dar!

Dumnezeu este sursa oricărei binecuvântări. El binecuvântează pe copii prin părinți. De aceea familia trebuie să fie unită, să trăiască în dragoste. Copilul trebuie să trăiască într-un mediu curat, sfânt. Părinții, înainte de a se gândi la a da binecuvântare copiilor, trebuie să se gândească la viața lor particulară.

Domnul Isus a venit în lume ca să ne aducă binecuvântarea împăcării noastre cu Dumnezeu. El vrea ca, prin noi, să curgă această binecuvântare peste copiii noștri.

Viorel Iuga (Fragmente)

NOAPTEA NAȘTERII

Traian Dorz

Noaptea Nașterii...
și zarea albă ca un vis s-arată,
sub opincile-nghețate neaua scârțâie călcată.
Undeva, pierdut în ceață de lumina albă, rece,
un colind s-aude-o clipă,
doar o clipă,
și-apoi trece.

Pe la fiecare casă, râd ferestrele-n lumină,
e de-atâta bucurie toată noaptea asta plină!
De pe-o uliță pierdută, din colindul dinainte,
ca pe-o aripă de înger, lin răsună trei cuvinte:
„la sculați, dragi gospodari,
căci vin astăzi oaspeți rari,
florile dalbe”.

Astăzi, undeva departe, unde gându-abia pătrunde,
La a lumii rugă de veacuri, tainic Dumnezeu răspunde.

Înfășat sta-acum în iesle, mic Copil, Stăpânul lumii,
strălucesc în juru-l toate, albe ca argintul spumei,
iar din ceruri, steaua sfânta, dulce, raza și-o coboară,
peste iesle, peste staul, peste-o Mamă și Fecioară.

Încărcați cu daruri scumpe, vin trei magi să l se-nchine,
se coboară cor de îngeri din țările senine.
Și-n cântări aduc vestirea la păstorii de la staul,
pentru Fiul Sfânt din iesle împletind cununi de aur.

Toți îi cânta-acum „Osana”,
noaptea parcă-i zi cu soare,
îngerii, păstorii, magii,
totul este-n sărbătoare!
Iar pamântu-mbracă haina albă pentru prăznuire.
Vine Domnul! Să ne afle așteptându-L cu iubire.
Binecuvântat fii, Doamne, Cel ce vii cu bucurie,
fă ca inimile toate să Ți se deschidă Ție!

EMANUEL – Dumnezeu este cu noi

MIELUL

Traian Dorz

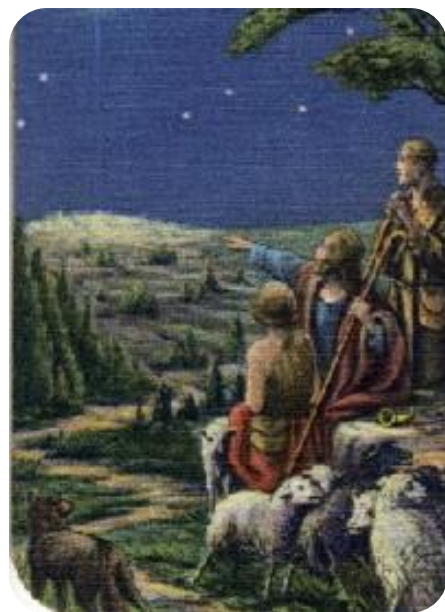
L-au găsit mirați păstorii
într-o iesle, înfășat.
Și, nestăvilind fiorii,
până se iviră zorii,
s-au rugat.
Iar apoi când pe cărare
se-ntorceau sub roșii nori,
le punea o întrebare
mintea lor neștiutoare
de păstori.

„Cum?”, părea un glas că-ngână.
„Fiul Slavei, tocmai El, să Se nască în țărână,
pe pătuț de fân la stână, ca un miel?...”

Nici o șoaptă din tărie. Cerul sfânt părea
ascuns.

Și-au trecut ani mulți, se știe, când un glas
dădu-n pustie un răspuns:

„Iată Mielul fără pată, Cel din staulul de oi,
care-și frânge fără plată, viața Lui nevinovată,
pentru noi!
Iată Mielul fără vină! Miel tăcut și răbdător.
Azi e Mielul ce suspină, mâine-L vom vedea-n
Lumină, ca Păstor!”

Echipa editorială vă dorește tuturor un **CRĂCIUN FERICIT !**

IMAGINI DIN ANUL 2015

